

50 DE ANI DE LA EROICELE LUPTE REVOLUȚIONARE DIN 1933 ALÈ MUNCITORIMII ROMÂNE

Documente

S-au scurs cinci decenii de la desfășurarea puternicelor bătălii de clasă ale muncitorilor petroliști și ceferiști. Ele au avut loc într-un moment în care criza economică mondială din anii 1929—1933 a afectat puternic și țara noastră aflată într-un proces de organizare social-economică și administrativă, început după desăvârșirea unității statale. Cuprinzând toate sectoarele producției, circulației și schimbului, inclusiv agricultura, criza a lovit practic întreaga economie a României, ducând la scăderea producției, dereglarea prețurilor la produsele industriale și îndeosebi la cele agricole, restrângerea comerțului, falimentul unui mare număr de întreprinderi. Consecințele sociale s-au răsfrânt în primul rând asupra milioanele de oameni ce munceau în fabrici și ateliere, a slujbașilor statului ca și a țărănimii ce lucra din greu pământul primit prin reforma agrară postbelică. Aceștia au trebuit să suporte scăderi de salarii, concedieri, înrăutățirea condițiilor de muncă, creșterea poverii fiscale, sporirea fără precedent a șomajului, prețuri derizorii pentru produsele agricole.

Reacția la aceste stări de fapt a fost ascuțirea contradicțiilor de clasă, în primul rând a aceluia dintre proletariat și burghezie. Cercurile guvernante doreau ca masele muncitoare să suporte în întregime povara crizei economice. În răstimpul celor cinci ani de criză, în sute de greve, demonstrații și întruniri de protest ce au cuprins întreaga țară, oamenii muncii, care nu puteau accepta o asemenea politică, au cerut să se țină seama de nevoile lor stringente de muncă și de viață. Conducători și organizatori ai luptelor revendicative au fost comuniștii. Alături de ei, de masele muncitoare, în luptă s-au aflat și socialiștii de seamă.

Pornite de muncitorii mineri care au înfruntat gloanțele în august 1929 la Lupeni, aceste bătălii de clasă au fost continuate de muncitorii din toate ramurile economiei. Și-au revendicat dreptul la muncă și o viață demnă muncitorii metalurgiști din București, Arad, Reșița, Brașov, textiliștii de la Buhuși, București și Cluj, muncitorii forestieri din Valea Mureșului, docherii din porturile Constanța, Brăila, Turnu Severin și mulți alții.

Muncitorii petroliști și ceferiști, afectați de repetatele „curbe de sacrificiu”, de concedierile în masă, de răpirea unor drepturi sociale cucerite în anii anteriori, au ocupat un loc de frunte în aceste ciocniri de clasă care au culminat cu marea ridicare la luptă din ianuarie-februarie 1933 a miilor de petroliști din Valea Prahovei și a muncitorilor ceferiști din București, Cluj, Iași, Pașcani și alte centre feroviare.

Apreciind această perioadă de avânt revoluționar, tovarășul Nicolae Ceaușescu arată că ea s-a caracterizat: „prin puternice mișcări de masă, demonstrații, greve, care au cuprins și au atins nivelul cel mai înalt în 1933 prin marile mișcări revoluționare din Valea Prahovei, din București — printre care și la Grivița — și din alte centre importante ale României”.

Considerând că documentele vremii oferă o imagine concludentă asupra stărilor de fapt ale aceluia an, înfățișează multitudinea de forme și metode folosite de P.C.R. pentru organizarea maselor muncitoare și atestă locul și rolul ce l-au

ocupat luptele eroice ale muncitorilor petroliști și ceferiști în ansamblul confruntărilor de clasă, supunem atenției cititorului câteva dintre ele*.

SIMION CUTIȘTEANU

1

1933 februarie 15—28, București. Articolul „Eroica luptă a ceferiștilor din București” apărut în „Scinteia”, care relevă eroismul revoluționar al greviștilor și hotărîrea lor neînduplecată de a duce mai departe lupta împotriva claselor exploatoare ce voiau să arunce povara crizei economice pe umerii maselor muncitoare. Fragmente.

Muncitorii de la C.F.R. — cetățuia cea mai înaintată a proletariatului din România — au dat istoriei de clasă din această țară zile de un neasemuit eroism revoluționar și de înfiorătoare jertfe. Atelierele Grivița din București au fost teatrul celor mai înverșunate și singeroase lupte de pînă azi dintre clasa muncitoare și burghezia și moșierii din România. Neînfricați au înfruntat muncitorii ceferiști potopul gloanțelor de mitralieră, baionetele și paturile de puști timp de o zi și o noapte. Sute de vieți au fost secerate, rîuri de sînge au curs, unii sînt aruncați în beciurile de poliție și cazărmi și schingiuiți de către guvernul asasin Vaida și de către bestialii înfăptuitori ai stării de asediu, ai teroarei [...]

Au fost uciși cu sutele muncitori ceferiști. Au fost sfîșiți, zdrobiți, îngropați de vii. Sute din ei zac în spitale și în aresturi. Dar scopul pe care l-a urmărit guvernul asasin, înspăimîntarea muncitorilor, înăbușirea luptei lor, n-a putut fi atins.

Dirzi și hotărîți, căliți de îngrozitoare încercare prin care au trecut, cu o ură neîmpăcată împotriva ucigașilor tovarășilor lor de luptă, muncitorii ceferiști nu vor da înapoi nici cu un pas din calea luptei revoluționare neînduplecate pe care au pornit. Aruncați în închisoarea cazărmei Malmaison și în beciurile poliției, plini de propriul lor sînge și de sîngele tovarășilor lor răpuși în luptă, muncitorii cu ochii lucind de o nebănuită hotărîre de luptă au strigat: „nu ne e frică de moarte. Lupta noastră o vom duce mai departe”.

Acei care au fost de față la eroica luptă a muncitorilor ceferiști știu că mai puternic decît făcănitul mitralierelor, mai puternic decît strigătele de moarte ale celor sfîrtecați de gloanțe și de baionete au răsunat strigătele de luptă ale celor ce încă rezistau. Și cei care au auzit sirena de la Grivița în noaptea și dimineața aceea de eroism și de sînge știu că în șuieratul ei nu era nici groază, nici deznădejde. Ci răsuna prelunga chemare la luptă a proletariatului ceferist, răsuna însăși glasul neînfrînte sale voințe de luptă.

[...]

„Scinteia” nr. 4 din 15—28 februarie 1933

2

1933 februarie, București. Analize cuprinse în Documentele Plenarei C.C. al P.C.R. din februarie 1933 cu privire la tăria luptelor muncitorești și succesele obținute de P.C.R. în organizarea frontului unic larg al greviștilor, a comitetelor de acțiune, a comitetelor de fabrică care măreau caracterul organizat al mișcării. Fragmente.

[...] Micșorarea lefurilor și concedierea de funcționari din instituțiile statului, cît și de învățători, a provocat o agitație adîncă în rîndurile acestor pături și zdruncinarea aparatului statului. Excluderea de la aceste măsuri de „asanare” a ofițerilor și a corpului magistraților scoate cu tărie în evidență tendința burgheziei de a asigura și păstra în mîinile sale aceste instrumente imediate ale asuprașirii de clasă, instrumente de asuprașire a maselor [...]

* Menționăm că documentul nr. 3 ne-a fost pus la dispoziție de Tiberiu Coliban de la Filiala Arhivelor Statului Brașov.

Scăderea salariilor și concedierile au fost întâmpinate cu contraatac din partea ceferiștilor și petroliștilor, care s-au manifestat ca pionierii luptei întregii muncitorimi contra acestui „program de înzdrăvenire” a României capitalisto-moșierești pe seama înăsprii și mai mari a exploataării și a asuprii maselor largi proletare.

3. Lupta de masă a petroliștilor din Prahova se deosebește prin încordarea sa de luptă; acțiunea ceferiștilor bucureșteni, care a fost susținută de ceferiștii din Iași, Cluj, Galați etc., avînd tendința de a se transforma în greva generală a ceferiștilor, se deosebește prin caracterul său organizat și, în baza situației sale strategice, reprezentînd unul din cele mai colosale evenimente politice din ultimii ani.

Acțiunea de luptă a petroliștilor, lichidînd rămînerea în urmă a acestora — unul dintre posturile hotărîtoare ale frontului proletar — rămînere în urmă constatată de Congresul al V-lea al Partidului nostru, îi pune pe petroliști, alături de ceferiști, în fruntea luptei proletariatului. Ceferiștii și-au întărit rolul de avangardă. Întreaga mișcare proletară s-a ridicat pe o treaptă mai superioară și s-a îmbogățit cu noi metode ale luptei de masă, adoptate cu succes de ceferiști și petroliști. Amînduă aceste acțiuni scot cu tărie în evidență creșterea luptei defensive a proletariatului în lupte ofensive și începutul împlinirii luptelor economice cu cele politice, ceea ce s-a remarcat și în luptele precedente (textiliștii din București și Timișoara, pielarii din Cluj). Întărirea frontului de luptă proletar întărește în același timp rolul proletariatului ca hegemon al întregii mișcări revoluționare.

4. Burghezia speriată — cu guvernul său în frunte cu regele — de puternicele acțiuni ale petroliștilor și ceferiștilor, pentru a înfrîna mișcarea și pentru a nu o lăsa să se lărgească, a recurs la o serie de concesiuni și promisiuni mincinoase.

Guvernul a vînturat pe la nasul proletariatului cozonacul cald, pentru a cîștiga astfel vreme, a se dezmetici din panică și a lua în mîini biciul. Starea de asediu în toate centrele proletare — iată lovitura de întîmpinare din partea dictaturii burghezo-moșierești [...]

d) Succesele Partidului în ultimele lupte în ce privește realizarea frontului unic larg al greviștilor pe baza alegerii unui organ de masă (comitete de acțiune largi la C.F.R. și delegații ale muncitorilor de petroliști, comitetele de acțiune în luptele textiliștilor la București și Timișoara ș.a.m.d.) cu atît mai mult pun în fața Partidului obligații și-i ușurează lupta consecventă întru aplicarea mai departe a acestei tactici pentru crearea frontului unic de luptă.

Paralel cu scoaterea la suprafață a organelor largi pentru pregătirea și conducerea luptei respective (comitetele de acțiune), una dintre sarcinile principale ale Partidului este lupta pentru recunoașterea comitetelor de fabrică permanente de către capitaliștii și administrațiile întreprinderilor de stat.

Cucerirea comitetelor de fabrică mărește caracterul organizat al mișcării și ușurează contra-punerea tuturor muncitorilor din întreprindere îndreptat împotriva grupelor izolate de muncitori.

e) Înăsprirea teroarei de către dictatura burghezo-moșierească, întărirea îndrăzneției bandelor fasciste ale gărzilor de fier față de organizațiile muncitorești și față de masele muncitoare (Cernăuți, Brăila) cere Partidului o activitate energetică pentru crearea autoapărării muncitorești în întreprindere. Autoapărarea muncitorească, care trebuie creată din elementele cele mai active și devotate, nu trebuie să fie grupe de luptă conspirative, care și-ar pune ca sarcină înlocuirea rezistenței de masă prin acțiunea de grupulețe izolate de masă, dar ele trebuie să fie simburile masei, simburile inițiator și organizator al rezistenței de masă în caz de încercare de arestare a oratorului, a delegaților muncitori, contra atacului poliției și a bandelor fasciste asupra demonstrațiilor și mitingurilor de masă, în caz de atac în întreprinderile mari, trebuie să se sprijine pe o rețea de oameni de încredere pe secțiuni și ateliere și să fie supusă organelor frontului unic alese de muncitori pentru conducerea luptei lor.

Partidul trebuie să studieze experiența organizării și activității grupelor de autoapărare în ultimele lupte ale ceferiștilor (cît și a grupelor care au existat în Basarabia) și să transpună această experiență în alte ramuri de industrie.

5. Sarcina imediată a Partidului este politizarea luptelor economice prin abordarea de cereri parțiale politice pe înțelesul maselor largi, care reies din lărgirea luptei economice a proletariatului (recunoașterea comitetelor de fabrică și a sindicatelor de clasă de către administrație, dreptul proletariatului de a

organiza adunări, presa; contra arbitrajului; cererea eliberării celor arestați în timpul grevei ca de asemenea tuturor închișiilor politici; descărcarea salariilor muncitorilor de orice impozit către stat, comună etc.) și abordarea de lozinci politice parțiale, care scot în evidență legătura între revendicările economice ale muncitorilor și politica dușmană intereselor muncitoare, pe care o duc clasele dominante din România [...]

Cu ocazia fiecărei greve mari — și mai cu seamă în luptele ceferiștilor și petroliștilor — s-a evidențiat nu numai creșterea luptelor economice defensive în lupte ofensive, dar existența elementelor politice în aceste lupte. Acestea toate pun în fața partidului sarcina de a grăbi printr-o tactică justă procesul acesta de împletire a luptelor economice cu cele politice și pun la ordinea zilei sarcina partidului de a organiza greve politice.

6. Ultimele lupte de masă ale proletariatului, întărind rolul acestuia de pionier și hegemon al tuturor exploataților în lupta contra politicii de jaf, a dictaturii de jaf, a dictaturii burghezo-moșierești, unește în jurul proletariatului păturile largi ale micii burghezii orășenești și ale țărănimii muncitoare [...]

a) Păturile largi ale funcționarilor și învățătorilor se găsesc într-o situație de adîncă nemulțumire, care este reținută de a izbucni, de tactica trădătoare a afaceriștilor burghezi corupți și colaboraționiști, care dirijează organizațiile acestor mase. Exemplul luptei ceferiștilor însuflețește aceste mase și creează condiții preliminare favorabile pentru surparea influenței conducătorilor corupți și atragere a acestor pături pe calea luptei. Constatînd o oarecare schimbare în ce privește pătrunderea în rîndurile acestor pături și a ridicării lor la luptă (delegațiile muncitorilor ceferiști la congresul funcționarilor și învățătorilor, susținerea cererilor lor ș.a.m.d.), Comitetul Central subliniază necesitatea realizării directivelor C.C. din octombrie [...]

Arhiva I.S.I.S.P., Cota Ab. XVII-4

3

1933 martie 24, Brașov. Raportul biroului de siguranță al Chesturii poliției municipiului Brașov către prefectul județului Brașov în legătură cu întrunirea muncitorească din 20 martie 1933 ținută în semn de protest față de măsurile represive luate împotriva muncitorilor greviști de la Atelierele C.F.R. București.

ROMÂNIA

CHESTURA POLIȚIEI MUNICIPIULUI BRAȘOV

Biroul Siguranței

Nr. 6015, 24 martie 1933

Domnule prefect,

Avem onoare a raporta că în seara zilei de 20 martie a.c. conducătorii Partidului Social-Democrat din localitate, în vederea sosirii în Brașov a d-lui Lothar Rădăceanu deputat socialist, au convocat la o întrunire pe membrii partidului în Căminul Sindicatelor muncitorești din str. Morii nr. 70 și au participat 160 persoane.

Sedința s-a deschis la orele 7,30 sub președinția socialistului Bagoly Ioan. A luat cuvîntul deputatul Rădăceanu care a vorbit asupra situației în general a muncitorimii arătînd împrejurările grele și mizeria în care se află această clasă a societății. Apoi a vorbit despre situația economică a țării criticînd felul de guvernare.

Dl. deputat Rădăceanu a mai vorbit și despre modificarea legii Mîrzescu și starea de asediu spunînd că parlamentarii socialiști au votat în contra acestei legi, dar arată celor de față că cei 3—4 reprezentanți ai muncitorimii în Cameră nu pot face nimic față de majoritate, care reprezintă cîteva sute de asupritori ai muncitorimii.

D-sa explică că rostul legii Mîrzescu și înăsprirea ei este numai pentru înfrîngerea organizațiilor și mișcărilor muncitorești. Guvernele burgheze nu se gîndesc că muncitorimea se află în mizerie și șomajul crește din zi în zi. Guvernele tolerează tactica capitaliștilor pentru distrugerea clasei muncitoare, dovada o fac mișcărilor ceferiștilor de la Atelierele Grivița, cînd întreaga masă munci-

toare de acolo a cerut drepturile și a protestat împotriva reducerii salariilor adică luarea pînii de la gura copiilor și cînd guvernul a scos poliția și armata pentru ca să tragă în muncitori. Consideră că aceste evenimente formează o pildă că muncitorii trebuie să lupte și să-și verse sîngele pentru ca să poată ajunge scopul.

În privința stării de asediu dl. Lothar Rădăceanu a spus că guvernul n-avea nevoie de introducerea acestei măsuri ci se putea ameliora situația muncitorilor pe altă cale.

În continuare arată că guvernul cînd este vorba de armată are bani suficienți iar cînd trebuie să acorde ajutor de șomaj invocă motivul lipsei de parale, deci guvernul poate să cheltuiască miliarde de lei pentru înzestrarea armatei și pentru a pregăti un nou război, pentru a face un nou măcel în rîndurile clasei muncitoare.

Vorbitorul mai arată situația bună din Rusia Sovietică unde muncitorii sînt stăpîni și nu există șomaj.

Dl. Lothar Rădăceanu trecînd în revistă și alte evenimente externe, vorbește despre situația din Germania arătînd că acolo dictatorul Hitler a înființat fascismul cu care a venit la putere iar muncitorimea este asuprită încît conducătorii muncitorimii din întreaga Germanie care n-au fost încă uciși și arestați, au fost nevoiți să fugă din Germania.

Ca încheiere deputatul socialist Lothar Rădăceanu a îndemnat muncitorimea la solidaritate și luptă căci numai așa își poate ajunge scopul spre a scăpa din mizerie, căci capitaliștii astăzi se clatină și din moment în moment se așteaptă să cadă, neputînd scăpa din criza care va fi remediată numai prin venirea la putere a socialismului, spunînd că viitorul apropiat este al muncitorimii.

Dl. Bagoly Ioan președintele adunării, a vorbit în limba maghiară cele spuse de antevorbitor.

Muncitorii din sală la terminarea ședinței au intonat Imnul Internaționalei a III-a, iar la orele 21 adunarea a luat sfîrșit.

CHESTOR,

ss. indescifrabil

L.S.

Secretarul Chesturii

ss. indescifrabil

Arh. St. Brașov, Colecția de documente privind mișcarea muncitorească din județul Brașov, nr. 222, filele 1—2

4

1933 mai, București. Documentul: „Valul Revoluționar din România și sarcinile Partidului Comunist Român“ prezentat Plenarei C.C. al P.C.R. din mai 1933, în care sînt analizate bătăliile de clasă desfășurate de muncitorii ceferiști și petroliști. Fragmente.

— II —

[...] Dezvoltarea luptei de clasă din România în ultimele luni, a cărei expresie supremă au fost luptele de baricadă din București, se caracterizează :

a. printr-o creștere vijelioasă a mișcării revoluționare proletare. În special prin intrarea în luptă a unuia dintre cele mai mari detașamente proletare, a petroliștilor, rămas pînă acum în urmă ; prin întărirea rolului conducător al proletariatului ceferist, ca și printr-o creștere a mișcării lărgi ale micii burghezii (învățători, funcționari, pensionari, foști luptători) ;

b. prin lichidarea rămînerii în urmă de mai mulți ani a mișcării revoluționare din Vechiul Regat : luptele petroliștilor din Valea Prahovei, luptele de baricade din București, luptele ceferiștilor din Iași, Galați, ca și desfășurarea unei lărgi mișcări antirăzboinice — toate acestea au pus Vechiul Regat în fruntea frontului revoluționar din România ;

c. prin întărirea însemnată a rolului partidului, ca organizator și conducător al mișcării proletare, prin pătrunderea partidului în sinul păturilor de intelectuali trudiți, între altele al celor români și prin creșterea însemnată a influenței și autorității partidului în masele largi muncitoare și nevoiașe.

— III —

Trăsăturile caracteristice ale luptelor proletare în perioada din vara 1932 pînă la februarie 1933 (pielarii din Oradea și Cluj, textiliștii din Timișoara, București, Iași ; muncitorii de port din Ismail) sînt :

a. Lupta, care a pornit de la apărarea contra încercării sau amenințării cu scăderea salariilor, s-a transformat repede în lupta pentru mărirea lor, pentru o serie de alte revendicări economice și în lupta pentru cerințe politice, iar în același timp mijloacele de luptă trec de la greva simplă parțială la greve politice de masă, care cuprind o serie de întreprinderi și raioane, ca și la alte forme de luptă, pînă la lupta de baricade ;

b. Organizarea independentă de către partid și sindicatele revoluționare a tuturor luptelor celor mai importante pe baza frontului unic de jos și conducerea lor prin comitete largi de acțiune, alese de mase [...]

c. Folosirea experienței luptelor din alte țări de către partid, aplicarea cu succes și dezvoltarea metodelor și formelor noi de luptă de către organizațiile de partid și masele însele ; greva, combinată cu ocuparea întreprinderii și demonstrațiile de stradă, de masă, în sprijinul greviștilor ; greva combinată cu marșul asupra centrului administrativ ; trimiterea din partea centrelor C.F.R. și altor întreprinderi și de către șomerii de delegați și brigăzi pentru luarea legăturilor cu alte detașamente ale proletariatului și atragerea lor de fapt în lupta comună ; organizarea pichetelor de grevă de masă și, ca un succes deosebit de important, a gărzilor de masă de autoapărare.

Toate aceste elemente au găsit expresia cea mai izbitoare și deplină în luptele din februarie ale muncitorilor de la atelierele C.F.R. din București, Cluj, Iași și ale petroliștilor din Valea Prahovei.

— IV —

Însemnătatea politică a luptelor muncitorilor petroliști și ale celor din atelierele C.F.R. în prima perioadă a mișcării din februarie (2.I—2.II) contra atacului capitaliștilor și statului asupra salariilor lor, ca și contra concedierilor de masă constă în faptul, că aceste lupte au fost o lovitură puternică împotriva așa-zisului „Plan de asanare economic“ al României capitalisto-moșierești, elaborat la Geneva sub dictatul bancherilor francezi.

Importanța politică a luptelor din 13—16 februarie, a luptelor de baricadă din București, a grevei generale politice din Cluj și a luptei de masă pentru stăpînirea străzii, a grevei politice a muncitorilor din atelierele C.F.R. din Iași și a petroliștilor de la „Astra Română“ ; cea a demonstrațiilor de stradă și a ciocnirilor din Mediaș, Oravița și alte localități — este următoarea : atunci cînd clasele stăpînitoare au trecut la ofensiva politică, pentru a realiza planul lor jefuitor cu ajutorul stării de asediu și a dictaturii militare — detașamentele proletare de avangardă, în frunte cu eroicii muncitori din atelierele C.F.R.-Grivița, susținuți de către proletariatul din București, Cluj, Iași și din alte orașe, la chemarea Partidului Comunist din România și a sindicatelor revoluționare (rezoluția conferinței a 5 centre C.F.R. despre lupta contra stării de asediu) au trecut la contraofensivă, arătîndu-se ca luptători pentru drepturile politice și libertatea nu numai a proletariatului (cerința eliberării delegaților arestați, a recunoașterii comitetelor de fabrică și a sindicatelor dizolvate etc.), dar și a întregii muncitorimi din România (cerința desființării stării de asediu în general, a eliberării tuturor celor arestați, a restabilirii tuturor organizațiilor revoluționare dizolvate). [...]

1933 iunie 1—9, București. Articolul „Nici un muncitor în afară de acțiunea de ajutorare a ceferiștilor“ publicat în „Scînteia“ prin care P.C.R. chema masele muncitoare la solidaritate cu lupta muncitorilor ceferiști și petroliști.

Dictatura burghezo-moșierească din România pregătește un odios proces de răzbunare contra muncitorilor ceferiști, arestați ca conducători ai mărețelor lupte din februarie. Prin acest proces, clasele stăpînitoare din România vor să se răzbune pentru clipele de frică prin care au trecut în cele două săptămîni ale lui februarie, vor să se răzbune că au fost nevoiți să cedeze luptei maselor și forțelor proletariatului sub conducerea Partidului comunist. Călăii vor să se răzbune contra eroicilor ceferiști și în același timp să încerce a înspăimînta întregul popor muncitor.

Acest mîrșav plan al exploataților și călăilor muncitorimii și lărașimii nu trebuie să se împlinească, faptele din februarie s-au împlintat în memoria întregului popor muncitor ca un far luminos în lupta de clasă, care duce la dezrobirea de sub exploatare și jug. Din singele celor căzuți în aceste lupte, eroi ai luptelor revoluționare, se nasc noi eroi. Ceferiștii închiși, demni fii ai proletariatului ceferist, au fost ridicați de aceasta la funcții de conducere. Vorbele lor, pilda lor trăiește vie în rîndurile aceluia, care i-au ales și i-au ascultat.

De aceea, dictatura burghezo-moșierească cu al său rege Carol pregătește o răzbunare mîrșavă.

Dar masele muncitoare trebuie să împiedice această răzbunare. Ajutorarea bănească a familiilor celor căzuți și arestați, care se realizează cu solidaritate exemplară de către muncitorii ceferiști, în special din București, Iași, nu este încă totul. Cum de asemenea nu sînt suficiente demonstrațiile familiilor celor arestați și căzuți, demonstrații, în care femeile ceferiste (mame, soții, locuitoarele din cartierul Grand) au arătat în aceste cîteva luni ce putere și voință de luptă, ură contra exploataților și asupritorilor domnește în rîndurile lor.

Trebuie organizată o acțiune sistematică, atît în atelierele C.F.R. cît și în toate întreprinderile și satele :

Împotriva dării în judecată a ceferiștilor !

Pentru imediata lor eliberare !

Pentru reprimirea tuturor în lucru !

Pentru asigurarea unui ajutor imediat, egal cu salariul primit, tuturor familiilor celor uciși, tuturor celor schilodiți și aduși la incapacitatea de muncă !

În toate atelierele, fabricile, uzinele, satele trebuie organizate întruniri, votate moțiuni de protest, organizate demonstrații — sub aceste lozinci.

Apărarea ceferiștilor, smulgerea lor din ghiarele călăilor, va însemna pentru masele muncitoare o lovitură dată hidrei fasciste și dictaturii burghezo-moșierești și va ridica și mai mult încrederea maselor muncitoare în propriile lor forțe.

„Scînteia“ nr. 9 din 1—15 iunie 1933